

גיליון מס' 11
שנה 83
ב' בניסן תש"ף
27.3.2020

לפול כָּאֵלֹן

אליעזר בוגטין

בְּהִגְיֵי לְגִיל שְׁמוֹנִים
וּבְעִשׂוֹתַי אֶת חֲשׁוֹבֵן הַיָּמִים
אֶחָת בְּקִשְׁתִּי:
כְּשֶׁלֶפְתַּע פְּתָאם
יִגְיֵעַ יוֹמֵי הָאַחֲרוֹן,
שְׁאֵפֹל כָּאֵלֹן.
אֵלֹן מִיַּעַר,
שׁוֹנֶפֶגַע בַּסַּעַר.

וְאֶחָת תַּחֲנַנְתִּי לְאֱלֹהִים,
הָאֵל מָלֵא רַחֲמִים
הַשׁוֹכֵן בְּמַרוֹמִים,
שְׁאֵף פַּעַם לֹא אֶהְיֶה
נְמוּךְ כְּאִזּוֹב
וְלֹא אֲזַחַל כְּתוֹלַעַת
וְלֹא אֲזִדְדֶקֶק לְסַעַד
מֵאֵף אֶחָד,
יְהִי אֶפְלוֹ עוֹב וְנֹחֵד.

אֶלֵּא שְׁבִהֲגִיעַ יוֹמֵי הָאַחֲרוֹן,
שְׁאֵפֹל גָּאָה, תָּמִיר וְחֶסֶן כָּאֵלֹן,
שְׁלֶפְתַּע פְּתָאם,
אִי-שָׁם בְּיַעַר
פָּגַע בִּי הַסַּעַר.

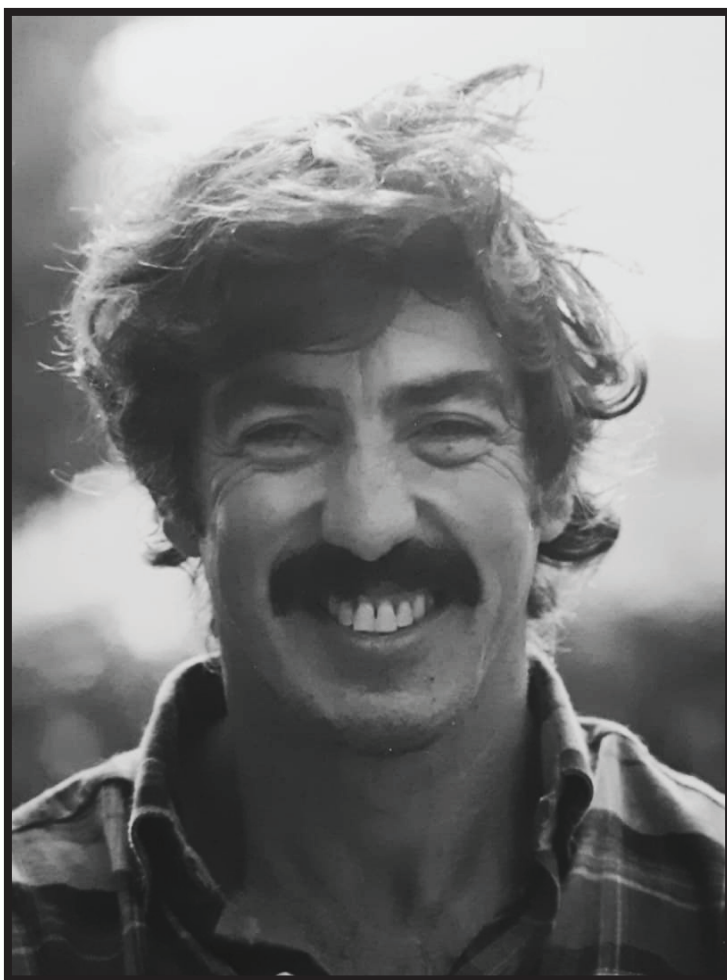

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור: כרמלה

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

אליק אלון ז"ל

ו' בתשרי ת"ש 13.9.1939

י"ז באדר תש"ף 12.3.2020

אליק אלון ז"ל

אליק שלי, אהובי, חברי ושותפי לחיים,

אשרי שזכיתי לחוות איתך את מסע חיינו, מסע של 56 שנים.

קשה לי לתאר את חיי שאתה לא לצדי.

חיים של אהבה, ריגושים וחוויות.

קשה להאמין שאתה, אוהב החיים, הנמרץ, השמח, מרגיש וחי כמו צעיר, אוהב לטייל, לטפס על הרים, לרדת ואדיות, מכיר כל עץ וכל פרח, קל רגליים, מרקד מאושר על רחבת הריקודים בשמחה ובחן - אתה אינך עוד איתנו.

בימים האחרונים שהיית כאוב ודאוב נסענו עם גיא ומעין לטייל, ליהנות מהכינרת המלאה ושפע הפריחה מסביב, ואתה למרות כאביך כל כך נהנית. הייתה זאת פרידה מהטבע שאתה כל כך אהבת.

תיכננו עוד טיול לקוסטה ריקה והזמנו כרטיסים כמעט שנה מראש. אני חשבתי לעצמי כמה זה יומרני לתכנן טיול ועוד שנה מראש, ומי יודע אם אוכל לעמוד בטיול כזה, לרגע לא חשבתי שאתה החזק והחסון לא תגיע לטיול.

ביום חמישי בערב עמדנו לצידך, כל המשפחה האהובה והיקרה שלנו, ואתה נאבקת על נשימותיך האחרונות ולא רצית לעצום את עיניך הכחולות. הטבע בחוץ השתולל וסער, שבר ועקר עצים ובכה על הליכתו של אלון ואיש הטבע, ואתה שהעצים והטבע הם חלק ממך היית מוחה על התגובה של הטבע. כל עץ היה יקר לליבך, ובחיך נלחמת על כל עץ ולא הסכמת לעקור. והרוח פסקה והשאירה הרס וליבך נדם, ועכשיו אנחנו נפרדים בבכי ובכאב גדול. תודה לך, אליק שלי, על כל כך הרבה שנים של יחד. תודה על זיכרונות ורגעים קסומים של אושר.

תודה על שגידלנו יחד משפחה גדולה ונפלאה, מלוכדת ואוהבת, שליוותה אותך ואותי בימיך האחרונים באהבה, ברגישות ובמסירות, והייתה לי משענת ברגעים הקשים. על נכדינו הנפלאים עברה חוויה מטלטלת וקשה, אבל היו לצידך, ליד מיטתך עד יומך האחרון. תודה שהוספת כל כך הרבה טעם לחיי. לימדת אותי להתחבר לטבע ונופיו, לטייל ולגלות עולמות נפלאים במחוזות שכוחי-אל ולדעת שתמיד יש על מי לסמוך, שתמיד תהיה שם בשבילי ותושיט את ידך החזקה כדי שלא אפול. ונשארה המשפחה הנפלאה שלנו שנוסכת בי ביטחון ועידוד לימים הקשים העומדים בפניי. ואתה כל כך תחסר לי.

אורה

אבא,

וואו... יש כל הרבה מה להגיד, כל כך הרבה מה לספר עליך. הצעיר הנצחי, הרקדן הקליל, הטייל קל הרגלים והסקרן, אוהב הטבע, מכיר הטבע, אוהב האדם. ורק התחלתי.

אפשר לדבר על הסימבוליות, שדווקא ביום לכתך התחוללה סערה, עצים נפלו, עץ אלון בן 450 שנה הוכרע... הנוף השתנה, לתמיד.

אבל אני רוצה לספר על מי שהיית בשבילי, אבא שלי.

על המבט שהיה לך בעיניים הירוקות (שתמיד חשבתי שזה פספוס שניר קיבל ולא אני) כל פעם שנפגשנו, מבט שלא יהיה לו תחליף. במבט הזה תמיד הייתי הכי יפה, מוצלחת, אהובה, הנסיכה שלך.

על נימת הקול התמיד אוהבת וקצת דואגת.

על זה שתמיד כשנפגשנו עם עוד אנשים הצגת אותי בכזאת גאווה, ותמיד עם חיבוק של האבא המגונן תמיד, תומך בכל צעד, מסדר, מסיע, שותל... נסיכה, כבר אמרנו... על הידיים שלך, הידיים הגדולות והחמות שהיו שם עד הסוף גם שהכל כבר נמוג...

הידיים שתמיד עטפו לי בחום וביטחון את הפנים, הנשמה והלב.

על אבא של אמא. 56 שנה של זוגיות שהיא מודל. להכלה, השלמה, פתיחות, איפשור והמון כבוד ואהבה..

היית האבא שאני גאה לספר עליו למי שמכיר וגם למי שלא.

הסבא של הילדים שלי, שהתגאו בך וחושבים שאתה ראוי לשיא גינס ל"סבא הכי צעיר".

אבא, הספקת כל כך הרבה, חווית, ראית ועדיין זה מרגיש שעוד לא מיצית, שאנחנו עוד לא מיצינו.

במחלה, כמו בחיידך, היה קשה לעמוד בקצב - הכל היה מהיר, משתנה, כמעט בלתי ניתן לתגובה, להבנה. מנחמת אותי הידיעה שהמהירות שבה הכל קרה חסכה ממך סבל לאורך זמן, ואני יודעת שככה היית מעדיף.

אבא,

לימדת אותי שאת החיים לא חיים פעם אחת, אלא חיים עכשיו!

עושים מה שאוהבים, עם מי שאוהבים, מגשימים חלומות, מסתקרנים, מגלים, מעיזים והכל מומלץ לעשות עם חיוך והרבה אהבה.

מודה לך על זה ועל עוד כל כך הרבה.

נוח בשלווה בין הפרחים, העצים והאדמה שכל כך אהבת ואהבה אותך בחזרה.

אוהבת אותך,

ירדן

אליק יקר

מרגע שהכרתי אותך ואת אורה, הבנתי שקרה לי נס.

ואני רוצה להגיד תודה.

נכנסתי לבית פתוח, בכל שעה אפשר לנחות ותמיד להתקבל בברכה. זה בית עם אור ואהבה.

פעמים רבות תהיתי אם זה אמיתי, מאיזה חומר אתם עשויים.

אליק,

כשאתה עובר יש הבזק של אור, כאילו אחריך משתרך שובל כוכב/כוכבים..

תמיד אתה פורח, טהור וכנה. את קולך שומעים למרחקים, וזה קול שמעורר ומכניס בנו

חיים.

דמותך בלתי נשכחת, אתה כאן חי איתנו, דמות של אהבה. חי בפשטות, לרקוד, לטייל, להיות

עם המשפחה.

אני ארשה לעצמי מדי פעם לשכוח שאתה חסר ואחכה לשמוע אותך אומר: " מה מצב

הלימונים / זיתים / אבוקדו". כמו גמד היית משאיר מה שחסר.

בהקפת הכנרת היינו נוסעים ביחד, רוכב בן 79 לא עוצר, הפסקה לא צריך, הרי אתה ממהר,

צריך את ארוחת הערב לגדוד לסדר.

אליק,

היית צעיר, רענן וחבר. כמה היינו מדברים, הייתי תופסת אותך - לא הצלחתי לשחרר, טמון

בך סוד לחיים מאושרים. היית לי מורה לצמחים ויש המון שעוד טרם הספקנו להשלים.

בגינה שלי לא מזמן זרעתי זרעים של פרח אשולציה, לא ציפיתי שיפרח השנה. ביום הפרידה,

הגיעה סערה, עצים שבורים מרוסקים וזה התגבר ממש והיה בשיא כשנדם ליבך. בבוקר היה

שקט, השמש יצאה, ולפתע פרח אשולציה צץ בגינה.

אליק,

תהיה לי למורה לחיים תמיד, תנחה אותי מלמעלה בבקשה.

דבר אלי בפרחים

גבע אלון

פרידה עם ברכה ליום הולדת 80

רוצה לשתף אתכם בברכה ששלחתי לסבא ביום הולדתו ה-80, שחל בספטמבר, כשהכל היה

ורוד ואפשרי, כשאף אחד לא שיער שבתוך גופו פנימה החל מחול שדים, שיתפרע ויתעצם

ויגדיל את תנועותיו ומעגליו במהירות כבסערה, שישלח את זרועותיו ויכריע כל איבר חיוני

בגוף, שיעצור את פעימת הלב, יבריא את הנשימה ויפריח את הנשמה.

סבא,

כשאומרים 80 זה נשמע לא צעיר, אבל כשרואים אותך, אז 100 כ-20 הופך לדבר אפשרי

ומציאותי.

אחסוך מעצמי את האמירות של כמה נמרץ וצעיר אתה וגם על כישוריך הרבים כרקדן מהולל, כטייל נמרץ הכובש ברגליו את שבילי ארצנו, כאנציקלופדיה מהלכת לצמחי הבר והנוי, כפותר תשבצים מדופלם, כמחמיץ ירקות ורוקח ריבות, ככובש זיתים (וכן, גם לבבות) ועוד, ועוד... כי את כל אלה כולם משבחים ואומרים לך.

רוצה לנצל את ההזדמנות המיוחדת להגיד את שמרגישה בוודאות ושלא נאמר: רוצה להגיד תודה על מה ומי שאתה בשבילי,

על שפע של סבלנות, רגישות והכלה. על הידיעה שאתה תמיד כאן בשבילנו. על ההתגייסות התמידית, הרצון והעשייה בכל מה שאתה רק יכול, כדי שיהיה לנו טוב. על החיוכים והאהבה שאתה משרה.

כל אלה לא מובנים מאליהם.

זכיתי! ילדי - נכדיך זכו בסבא נדיר וכל כך, כל כך, מיוחד!!!

אתה השראה לכולנו.

כמה שאוהבת אותך!

סבא,

זה נגמר,

זה עבר,

לתמיד

מעגל שלא נסגר

כי לא נשארתי חי

ניפגש, נתראה

לב אוהב אינו טועה...

מאי אלון

סבא שלי, מלך העולם,

אין מילים שיתארו כמה מיוחד היית, כמה טוב, כמה חזק, כמה חכם.

סבא שלי, כמה אהבה הייתה בך בכל צעד, בכל מילה בכל חיוך.

כל דבר שאכתוב מרגיש לי קיטשי, לא מספיק.

כל כך קשה לעכל לכולם, רק טסנו כל המשפחה לכבוד יום הולדתך ה-80. אני זוכרת איך הסתכלתי עליך מהצד במהלך הטיול. לאורך החיים תמיד היית כל כך חזק בגוף ובנפש, בריא, צעיר נצחי כזה, מעורר השראה בהתנהלותך בעולם, איך כל דבר קטן עוד מרגש אותך, מסקרן, מעריך כל יופי בעולם וחי את הרגע במלואו.

זכיתי לבלות איתך ועם סבתא שעות בנסיעה בטיול בגלל חוסר מקום ברכב המשפחתי, לשמוע סיפורים, חוויות שלכם, כל כך שמחה על זה.

סבא, אתה יכול להיות כל כך גאה ומרוצה להסתכל על 80 השנים היפות שהיו לך. זכית

לאהבה מעוררת השראה ונדירה עם סבתא, עברתם כל כך הרבה ביחד, טיולים בארץ בכל פינה ובחוו"ל למקומות הכי יפים, תמיד מוקפים בחברים ובאנשים שאוהבים אותכם כל כך, מלא הרפתקאות משוגעות ביחד ולחוד.

הקמת משפחה מדהימה, שבכל אחד יש אליק קטן. אתה לגמרי מצפן ומורה דרך למשפחה, ומאמינה ויודעת שלכל אדם שקרוב אליך.

הטוב לב שלך, העזרה לכל אדם שרק עובר בדרכך, החוכמה, הסקרנות, האהבה ללא תנאי יישארו בנו תמיד.

קשה לי לחשוב שלא אשמע יותר את הכינוי רפצ'ו, רפקו, שבכל יום שישי או שבת לא אזכה לחיבוק ולנשיקה תמיד על שתי הלחיים, תמיד שהשנייה לא תרגיש מקופחת.

שלא אוכל לשלוח לך תמונה של פרח או איזה נחש מיוחד ולהתלהב יחד.

סבא, כל דבר שעברתי עד היום תמיד היית מעורב, תמיד שאלת תמיד שמחת לשמוע סיפורים על כל דבר שאני עוברת. כשהייתי קטנה - להצטרף אליך לעבודה, למשתלה, לנסוע עם האופניים לגן חי, לטייל, לצחוק יחד, ובשנים האחרונות שיותר התחלתי לשתף, במכינה, בצבא - תמיד היית שם בשבילי.

ועכשיו אני יוצאת אל הלא נודע, אולי אטייל, אולי אעבוד. עוד כל כך הרבה לפני קשה לי לחשוב על זה שלא ממש תהיה פה, שיש עוד כל כך הרבה חוויות שלא תחוה איתי.

סבא, אומנם בגוף לא, אבל בנפש, בפנים, תמיד תישאר לצידי בכל מקום בו אלך הרוח שלך תהיה איתי, הדרך שלך תלווה אותי.

תמיד אדע שיש מלאך ששומר עלי ועל כל המשפחה, מלאך אמיתי. אין ספק שלמעלה שם בגן עדן זכו.

סבא, השארת פה משפחה חזקה ומאוחדת. מבטיחה לך שנשמור על סבתא מבטיחה לך להיות טובה, תמיד תשאר אצלי בלב.

אני כל כך אוהבת אותך, תחסר לי כל כך, ואני כבר כל כך מתגעגעת.

ריף, בתו של גיא

אליק, או שיותר נכון "אבא אליק",

איך אפשר להיפרד כשהכל עדיין כ"כ מוחשי וכשכל הזיכרונות חולפים אל מול עיניי ומעלים אצלי געגועים עזים?

הימים שהיית מסיע אותי כנערה על הרמה של האופניים שלך לארוחת שישי בחדר האוכל בקיבוץ. חיידק ריקודי העם, שהרגיש לי כאילו העברת לי זאת בגנטיקה.

הטלפונים אליך בימי שישי בבוקר, כשאורה לא היתה ליד הנייד שלה, כבריטואל קבוע היית עונה לי "היי חמודה, מחפשת את אמא?"

וכשנפרדנו לשלום אחרי ארוחת שישי משפחתית אצלנו בבית, נהגת לומר: "וואו! באיזו עוד בת זכינו", והרגשתי באמת כ"כ הבת שלכם - "הבת ללא כאבים".

אני מקווה שהרגשת גם מהצד שלי את אהבתי הגדולה אליך.

אליק, אבא יקר, גם כאשר המחלה הארורה התגלתה, לא איבדת את הרצון לחיות, ואמרת שאתה מקווה שיוכלו לעזור לך וקיווית, באופטימיות האופיינית לך, שבעוד חודש תוכל אפילו לחזור לרקוד.

למרות הקושי והכאב, ועד נשימתך האחרונה, כשאחזתי בידך וליטפתי את ראשך, בתוך תוכי הייתה איזושהי תקווה שתתעורר, תחייך ותחבק עם הידיים החזקות החמות והעוטפות שלך, כי הרי אתה חזק ואפילו התיק הרפואי שלך ריק לגמרי, ואולי הכל זה רק חלום.

כאשר הכאב הפך קשה מנשוא, וההתנהלות היומיומית הפכה לאתגר, אמרת שנראה לך שזה עומד להסתיים, הרגשת את מה שכולנו הבנו ועדיין היה קשה לקבל, ומצד שני גם לא רצינו שיכאב לך ושתסבול. בלכתך, נפער חלל גדול, אך גם השארת משפחה שאתה יכול בהחלט להיות גאה בה - משפחה מדהימה, חמה, מלוכדת אוהבת, וחזקה.

יש פתגם האומר: "כשהגלים מתחזקים, החזקים מתגלים!" אני בטוחה שהכרתי את חוזקה של משפחת אלון עוד לפני שהגלים התחזקו.

מבטיחים לשמור פה על אורה.

נוח על משכבך בשלום, אבא אליק אהוב, באדמה שכה אהבת וטיפחת בפרחים ועצים.

אני אוהבת אותך ולעולם תישאר בליבי.

אורנית (היתה המאומצת במשפחת אלון)

מכתב לאליק

קשה לי לעמוד כאן ולבטא את המילים הנוראיות "אליק איננו".

אליק יקר, אתה נקרא גיס, אך לא רק! אתה גם אח וגם חבר. בדמיוני ובתארי אותך, אליק, היית בעיניי הגיבור האמיתי. הערצתי ואהבתי אותך בכל פעם ששמך עלה מכל סיבה שהיא. האהבה לאנשים, ההתנדבות לעזור, הנתינה והחיוך שנישאו תמיד על שפתיך אין אח ורע להם. האהבה והמסירות למשפחה, לאורה (אור, קראת לה), הדאגה לכל פרט ופרט במשפחה, זה דבר שלא יסולא בפז. השיחות בינינו נסבו תמיד על מה נשמע, על דא ועל הא, על חוויות אין סופיות מטוילים אין סופיים. ואיך לא - על יבולי הזיתים, על אופן כבישתם - למדתי ממך המון - על איך שעובר הזמן ובגילך העבודה היא לא דבר של מה בכך. לא נחת לרגע, תמיד רצית לעשות עוד דבר מה קטן. זה לקפוץ להביא משהו, וזה לקחת את הנכדים הקטנים, שכה העריצו אותך, על הכתפיים, או סתם לקחת אותם לסיבוב בקיבוץ ומחוצה לו במרחבים שמסביב. תמיד הראשון לעזור בסידור ובאירגון. אהבת את הארץ הזאת ואת טבעה ואת נופיה ואת עונות השנה, כשכל עונה מביאה איתה התחדשות אופיינית, וכל מי שסביבך נדבק באהבה הזאת. בפעמים שבהן יצאנו לטייל ביחד היו אלה שעות של שיעור בטבע. עצרת בדרך בפתאומיות, כשראית איזה פרח נדיר או ציפור מיוחדת במעופה. בכל פעם שנפגשנו תמיד התחבקנו והתנשקנו בלחיים - כן, התנשקנו! כך רוצה אני לזכור אותך, מחבק ומנשק. הכך נופלים גיבורים!?

מושיק גיסך, אחיך וחברך

אליק,

עומדים אנו כאן משפחתך הקרובה, אורה אשתך ילדיך ונכדיך, גיסות גיסים ובני דודים וחברים מבית ומבחוץ. וכולנו המומים: מה, באמת אנו מספידים? היית בן יחיד להוריך וכמעט ללא משפחה קרובה סביבך. נשאת את אורה לאשה ומשפחה גדולה ומפוארת הקמת.

בקיבוץ היית מוביל בכמה ענפים, הענף האהוב עליך ובו השקעת את כל כולך עד לאחרונה היה ענף הנוי וזה היה שיא גדולתך. תמיד התפארנו ביופיו של הקיבוץ בכלל ובתרומתך לטיפוחו. זאת היתה אהבתך. ובאיזה מרץ ואחריות עשית זאת.

איש משפחה מיוחד היית, ילדיך ונכדיך העריצו אותך. גם אנו, בני המשפחה, אהבנו להתארח אצלכם, תמיד דאגת לכל והענקת לנו מטוב לבך. רק לאחרונה חגגת יום הולדת 80 עם כל משפחתך בטיול ליוון. והנה הגורל התאכזר לך ופתאום חלית ותוך זמן קצר אותנו עזבת. אכן אכזר הוא הגורל. אבל בכל זאת היטיב עמך ולא סבלת הרבה, כנראה לא רצית להכביד על המשפחה. אליק, נזכור אותך כמו שהיית בשיא גדולתך, אוהב ואהוב על כולנו. יהי זכרך ברוך.

יהונתן גיסך

ברכה שהפכה להספד

קשה להאמין ולהשלים עם העובדה שהלכת בצורה כזאת אכזרית, מהירה ובלתי נתפסת. הכאב חותך על האובדן, על חוסר ההתחשבות של הגורל ועל תחושת היתמות מחבר שכל פגישה איתנו הייתה חוויה מתקנת.

קשה גם לתפוס, שרק לפני חצי שנה עוד שמחנו ביובל הגבורות שלך, ואני עבדך כתבתי ברכה מכל הלב, ועכשיו לא נותר לי אלא להפוך אותה להספד, כמעט באותן מילים, רק המעטפת השתנתה ללא הכר.

אליק הולך מאיתנו בתקופה של טירוף מערכות, הן בקטע החברתי-לאומי והן בעיקר בנושא הבריאותי שמטיל צל כבד על כל מהלך חייו. אליק הולך מאיתנו בתקופה לא מתאימה, אני זקוק לו כאן עם הפגישות, החיוכים, הטיולים.

אנחנו מכירים כבר, למיטב זכרוני, כעשרים וחמש שנים, היכרות שהתחילה בלימודי ארץ ישראל במכון אבשלום. מאז אנחנו יחד מטיילים ונפגשים, ולזה הצטרפו גם אורה ואורנה, המשלימות.

בשנות היכרותנו כל כך הרבה למדתי ממנו, כל כך הרבה השכלתי בנושאי טבע ויקום, אבל לא רק. אליק, בשקט שלו, עם החיוך שלו, באין מרגיש ספגתי גם קצת ממנו, משמחת החיים,

מקבלת האחר כמות שהוא, למדתי מההסתכלות שלו על החיובי ועל חצי הכוס המלאה, אופטימי ללא תקנה.

ראיתי בהתפעלות את השתלבותו בטבע, בעמק שכה אהב, בארץ שאותה הכיר לאורכה ולרוחבה, ואפילו ראיתי אותו משתלב בטבע בארצות נכר, והטבע מגיב תמיד בחיך לצעיר שמתרוצץ בתוכו כולו דרוך, חמוש במצלמה או בטלפון ובודק בציציות, כלומר בפרחים או בעלים, ממולל אותם ונותן בהם אותות, סימנים ושמות.

באחד הטיולים האחרונים שלנו יחד לחולות כסוי, חלקנו יחד חדר בנאות סמדר, "נשמנו אחד את השני", כמו שאומרים, ואני הרגשתי שאנחנו כמו שני אחים, הוא הבכור ואני הצעיר, המבלים יחד שעת איכות. שעת איכות שאזכור לתמיד.

הקשר איתו היה לי מתנה. מתנה שלא כל אחד מקבל, והייתי רוצה שזה יימשך כמה שיותר, אבל הגורל חזק מאיתנו.

כשביקרתי אותך לפני כשבועיים בביתך, ראיתי אותך בסבלך שותק, עונה בקצרה ולעניין, מסתכל ובוהה קדימה, אף שריר לא זע בפניך. האם ידעת?!

נוח בשלום, אליק, על משכבך ומצא מנוחה נכונה מייסוריך, ובבוא היום נתראה שוב ונמשיך מאיפה שהפסקנו.

באהבה,

מיכאל (או כפי שקראת לי, מייקל) יעד.

הדרך הארוכה מעין גדי לכאן, כל כך ירוקה ופורחת... זה תמיד היה מוסיף להתרגשות להגעה לשער הגולן ואליכם. זאת הייתה הנסיעה הראשונה לכאן, שלא רציתי שתגמר...

אלק שלי...

כן, לא טעיתי, לאליק שלי קראו אלק, ולי איצקו בפי אליק ולא איציק. יש לאדם חבר, ויש לו "החבר", כזה שאין עוד אחד... היית בשבילי ועבורי "החבר שלי", התברכתי שזה היית אתה, ועל כך אני רוצה להודות לך. 55 ויותר שנים עברנו חברות מופלאה וחמה. מילואים, מסיבות, אירועים, ארוחות זוגיות ומשפחתיות. טיפסנו על הרים ועל דיונות, הרפתקאות בגיפים, קצת שביל ישראל קצת טיולי פרחים...

והרבה חו"ל ביחד, אתה עם אורה ואני עם בקי. מטיול גיפים מופלא במדבר מצרים עד רומניה, קירגיסטן, נמיביה... ולפני שנה טיול נהדר, רק שלנו עם אורה ובקי בספרד. שלושה שבועות יחד כל יום - כמעט כל היום, באווירה כיפית להתגעגע, הרבה להתגעגע...

55 שנים ויותר, מהיום שקלטת אותי, סגן צעיר, כסמל המחלקה שלי. וכמו תמיד, בחיך מתחת לשפם, בכף יד איתנה ובאמירה "אל תדאג, אני פה, כל מה שאתה צריך - רק תגיד, אתה תפקד ואני אנהל". וכל שירות המילואים ביחד. עברנו אימונים, מלחמות, מארבים,

מוצבים... מצבים מעניינים ומצבים מחורבנים, כמו שנראים מילואים. וכל השנים, עמדת ב-120% באמירה. ניהלת, הרגעת, הסברת, אילתרת, בנית, דאגת לי ולחיילים כמו סמל טוב, כמו אבא טוב, כמו אלק, עם הרבה דוגמא אישית.

ומשם לחברות ארוכת השנים, רק טבעי היה, וזרמנו.... לא גרנו קרוב, בתחילה גרתי בתל יוסף ובעין גדי, בהמשך היינו תלויים ברכב של הקיבוץ, יש אין ובכלל. היה קשה להגיע חופשי. ב-20 השנים האחרונות, קיבלתי עצמאות, והחברות שלנו פרחו וצמחו בעוצמה. לא היה צפון בלי שער הגולן. והרבה בא לנו לקפוץ, וקפצנו, ויש חדר זמין עבורנו תמיד ("השובך" מפי אורה). ותמיד עם החיוך, החיבוק, ה"בוא איתי למשתלה", הזיתים הטעימים שציידת אותנו בהם, ה"תישאר ל"ארוחה" עם המשפחה. היינו נוסעים חזרה וכבר מתגעגעים...

עדין מצלצל באוזני ה"אאאלוו" שלך, ה"אישתי" או "אווור". רואה אותך מסדר את שולחן ארוחת הבוקר, ממלא את הכלים הקטנים וממלמל בגאווה על מעשי ידך להתפאר: הזיתים שכבשת, חמוצי הירקות, העגבניות המיובשות, האבוקדו שאספת. ולפני הנסיעה בחזרה, היית מופיע עם שתי צנצנות זיתים, שקית אבוקדו, שקית פקאנים, ומדי פעם עציץ עם רקפת ועם החיוך המקסים שלך אומר "זה לא בשבילך, זה בשביל בקיי".

גם את הפנסיה קיבלת באהבה, והתמקדת במשתלה. גם כאן היית אליק כזה. ידעת מה כל חבר אוהב, מה הוא מצפה, ידעת עם מה תשמח אותו. הראית לנו בהליכות בקיבוץ, מה החברים אוהבים וכמה כיף שהם נהנים. והיית כל כך גאה בגן הנוי בקיבוץ, ודאגת להצביע על פעם מחדש איזה צמחים הובאו מעין גדי, שאספת מההסתובבויות שלנו אצלנו.

חיית חיים נהדרים. בריא תמיד, שמח, חזק, תורם, חבר ורע. מוקף משפחה אוהבת, שכל כך דאגת לציין ולפאר, משפחה נהדרת ומחבקת, עם טיולים וארוחות המסורתיות בכל מוצאי שבת.

אלק שלי, חבר שלי, אהבתי אותך ואוהב אותך, ואמשיך לאהוב אותך עד שגם אני אצטרף אליך, עם געגועים והזיכרונות הנהדרים ביחד.

אורה, נפרדים מאליק ועל כן מספרים עליו ואליו, אבל לא נפרדים ממך ומהילדים והנכדים, שאנחנו מרגישים כלפיהם מין סוג של דודים. נמשיך להגיע, נמשיך להיפגש, נמשיך לאהוב. בפגישה העצובה והאחרונה שלנו בפוריה, כשבקושי לחשת, פתחת קצת את העיניים העצובות, אמרת לי: "איצקו, זה נגמר", וכשנפרדנו בפעם האחרונה, לאחר שבקי ואני נישקנו אותך לדרכך, לחשת: "רגע, רגע", ובמאמץ גדול הבטת אלינו ואמרת "אני אוהב אתכם, אני אוהב אתכם, אני אוהב אתכם".

אלק, אתה איתי, אתה איתנו, עמוק בפנים, אתגעגע כל עוד אני כאן, לחיוך מתחת לשפם, לחיבוק עם הידיים הגדולות, לכל מה שהיית.

אלק, החבר שלי, אהוב שלי... תודה לך על כל הטוב שהיית ועשית שלום ושלווה לך.

איציק מזור, עין גדי

נספידה את אליק

"עיצרו את כל השעונים, נתקו את הטלפון, השתיקו כלבים נובחים שלופי לשון, השקיטו פסנתר ותופים, תנו לדממה כבוד, הביאו את ארון הקבורה והרשו-נא לאבל לבוא. קיראו למטוסים לעוף מעל לראשינו, ולצייר בשמיים שתי מילים: הוא איננו..."

כך במילים של ה. וו. אודן

נולדת בסתיו ואתה עוזב באביב, כשהטבע פותח ידיו לקבל אותך. כל כך מתאים לך להיות מוקף בפריחות. אבל - בערב חמישי, כשמשפחתך האוהבת איתך, לידך, השמים בכו, הרוחות מחו, והנוי בשער הגולן, כאן, בבית שלך, כמו נשבר מצער. שיחים ועצים שבורי ענפים וגזעים בכל מקום, ואי אפשר שלא לקשר בין הדברים. בדצמבר האחרון גילה הזמינה אותנו להרקדה שלה ב"אוהלו", הודעת שאתה יכול לרקוד רק את השקטים... כי כואב לך הגב. ועכשיו, רק שלושה חודשים מאז, עומדים ודומעים, מתקשים לעכל ולקבל את הדין. ולא יודעים כמה תלווה אותנו נוכחותך ונתינתך בימים בהם נצטרך לארגן עצמנו בלעדך. בימים בהם באנו לבקר, לפעמים מחכים שתתעורר, ראיתי את אלה שאהבתם אותך אינה מותנית בדבר. כמה מסירות ונתינה מתהום הכאב וממרום הקרבה והאהבה. כמו מחויבים להחזיר את כל שנתת אתה, ללא חשבון, ללא גבול וללא תנאי... כזה היית. כמו בטיולים מזדמנים (של פעם) ובמפגשי סוכות אצל תמי מדי שנה, כך גם ב-80 שלך התכנסנו בביתכם, עם חברים מאד קרובים, הפעם לברכות ושירים. בברכות כולן הייתה כל כך הרבה אהבה, ומילים חמות על חברות ונתינה, על מה שאתה מביא לחיים של חברים ולסביבה שלך ועל הכיף שאתם ואיתכם.

אצטט כמה שורות מהברכה שלנו :

80! אין ספק שמישהו בסביבה התבלבל..

מי שהמציא את ה-80 הזה, בוודאי לא כיוון אליך.

כי ככה לא נראים ב-80, ככה לא רוקדים ב-80, ככה לא מטיילים ב-80

וככה לא מתנהגים ב-80.

יש אפשרויות רבות לבחור להסתכל דרכן על החיים, ואילו אתה, בוחר באחת מיוחדת, לראות את החיים בעיני ילד המשתאה על יפי החיים. כאילו העולם נברא במיוחד בשבילו. ואינך שבע אף פעם. חי בהווה, כשהתכנון היחידי (?) לטווח רחוק הוא הטיול הבא... נהנה מהיש ומשיגרה של עבודה, משפחה, ריקודים, טיולים ונתינה ללא חשבון כש"לא", "אי אפשר" ו"קשה" אינם בלקסיקון הפרטי שלך.

נוח בשלום, חבר טוב יקר ואהוב, ואל תדאג, אנחנו נזכור אותך בכל פרח, שיח ועץ על יופיים, עם כל ציפור שלא נדע את שמה

בכל פעם שתעלה השאלה: "אז לאן מטיילים?", בכל ימי חמישי ושישי בין 10 ל-12 של משתלה עמוסת פרחים. ובאינספור של שירים נרקדים...
ואני אזכור את ה"אמבו" האחרון שרקדנו, כמעט סולו, בהרקדה באפיקים....

לילית ברקני

אליק אלון (ווסקניאן) - תולדות חיים

אליק נולד ב-13.9.1939 בטהרן, בירת איראן, להוריו נחמה ולוניה ווסקניאן. הוריו נפגשו באוניברסיטה בצרפת, שם למדו הנדסת כימיה וחשמל. כאשר סיימו את הלימודים, מחשש הגרמנים עברו לאיראן, שם עבד לוניה בבארות הנפט. בשנת 1943 בגיל 4, עלה אליק עם אמו לארץ ישראל באוניית מלחמה בריטית. לוניה הצטרף אליהם לאחר שנה בגין עבודתו. המשפחה הגיעה לשער הגולן, בו גרה פנייה, אחותה של האם. אליק צורף לגן ובהמשך לקבוצת "תומר". ב-1952 עבר למוסד החינוכי "בקעת כנרות" לקבוצת "ארז". אליק היה ספורטאי מצטיין, השתתף בפעילויות "השומר הצעיר", וזכר את נעוריו כתקופה נפלאה ומלאת חוויות.

ב-1958 התגייס אליק לצבא ושירת בצנחנים. השתתף במלחמת ששת הימים, יום כיפור, שלום הגליל וההתשה. עם שחרורו מצה"ל חזר לקיבוץ וניהל את ענף הפרדס, שם פגש את אורה שהגיעה לקיבוץ עם גרעין נח"ל "רביב". אליק ואורה נשאו בל"ג בעומר תשכ"ד 1964. הזוג הצעיר עבר לשנת שירות בקיבוץ גבולות שם עבד בגידול בוטנים ותפוחי אדמה. כאשר אורה הייתה בהריון חזר הזוג לשער הגולן, בו נולד בנם הבכור גיא. בהמשך נולדו צור, ירדן וניר.

במהלך השנים עבד אליק באקונומיה, במדגה ובמפעל. אליק יצא ללימודי גנות ותכנון נוף, ולאחר סיום לימודיו עבד בנוי וריכז את הענף שנים רבות, בנוסף, היה אחראי על הנוי במפעל "גולן", בחוף הכנרת הפרטי של שער הגולן ובבית העלמין.

בשנים האחרונות ניהל את המשתלה לשביעות רצונם של חברי הקיבוץ. אליק זכר את שמות כל הצמחים, והדריך כיצד לגדלם, תמיד האיר פנים ונענה לכל פניה של החברים ושמח לתת עצה.

לאליק היו תחביבים רבים: ידיעת הארץ וטיולים בארץ ובעולם, ריקודי עם - רקד במספר להקות וקשה לשכוח את "ריקוד הזוג" בחתונות, כמו כן אהב לפתור תשבצים. אליק נפטר לאחר מחלה קשה וקצרה.

השאיר אחריו את רעייתו אורה, ארבעה ילדים ו-12 נכדים.
יהי זכרו ברוך!

ארכיון שער הגולן

שלום לגנן / עפרה שן

בלילה בכתה הרוח ונהמה,
העצים הרכינו צמרות בדממה,
הפרחים סגרו את כותרות האביב,
הדשאים נפרשו שותקים סביב,
כי הלך הגנן לשכון לעד באדמה.
השבילים עליהם צעד בשמחה בעמק והר,
הבמות עליהן יצא במחול,
נותרו אילמים בלי קול,
כי לא יצעד יותר ולא ירקוד,
ולא יקום בשמחה בגנו לעבוד.
רק חורשת האלונים שהצמיח בביתו,
תצעד אתנו להמשיך את דרכו.

עץ אלון / רפי הלמר

עץ אלון נופל תמיד בבת אחת,
הוא קורס מהר אף פעם לא לאט,
לוחש בשקט לא אחיה לעד,
הגיע שעתו אני נופל בצד.

לצד הדרך עץ אלון נפל,
יהיה קשה במקומו למלא את החלל,
עץ אלון היה חזק לאורך השנים,
גדל בתוך חורשה בין כל האלונים.

כל חייו האזין למה שעצים אומרים,
כל העצים סביבו היו תמיד מאושרים,
הגיע זמנו של האלון לשוב לאדמה,
ואלונים חדשים גדלים מתחת לשמש החמה.

צו השעה - עקרונות להתנהלות לשנת 2020 בשער הגולן

כללי:

בשל המצב החדש בארץ ובעולם שנוצר עקב מחלת הקורונה עלינו לשנות במייד את ההתנהלות שלנו לגבי מספר תחומים שיפורטו בהמשך. הנחת העבודה היא שהמצב הקיים יימשך זמן רב ואף יש סיכוי טוב שההגבלות יוחמרו, כך שאין זו תופעה חולפת אלא תלווה אותנו לפחות בשנת 2020.

דגשים לשינוי בדפוסי ההתנהלות:

אנו נבחן אחד לאחד את מכלול הנושאים הקשורים בהתנהלות נכונה בתקופה הקרובה ועד שנחזור למסלול הרגיל שלנו. הבחינה תהיה לפי חתכי פעילות: חקלאות ושאר העסקים כולל תיירות, קהילה, בקיבוץ, כספים. החלטות יתקבלו בהקדם האפשרי בהנהלות השונות ויפורסמו במייד לכלל הציבור.

חקלאות ועסקים:

השקעות: המשך לפי התכנית רק בנושא עקירות ונטיעות, בחינה מחדשת בהנהלה כלכלית של תוכנית ההשקעות המוצעת..
שוטף: המשך עבודה רגילה תוך שמירה על צוותי העבודה השונים.
הוצאות שוטפות: רק ההכרחי בפיקוח המנהל העסקי.
הערה: תיבנה תכנית עבודה מפורטת לפי חתכי פעילות ומחלקות באחריות מנהל העסקים.

קהילה וקיבוץ:

הנחת עבודה: אוכלוסיה גדולה יותר תהיה רוב הזמן בקיבוץ עצמו עקב הסגר בעולם וההגבלות בארץ. כדאי לנצל תקופה זו כדי למצות תהליכים חברתיים שבתהליך.
השקעות: על הנהלה כלכלית/מזכירות רחבה לעצור את כלל ההשקעות, לשבת מחדש על הרשימה ולבחון מחדש את הרשימה, ורק לאחר מכן לראות מה חיוני לבצע השנה.
שוטף: שיתוף הציבור בכל מה שנדרש.
הוצאות שוטפות: רק ההכרחי בפיקוח מזכיר.
הערה: תיבנה תכנית עבודה מפורטת לפי חתכי פעילות ומחלקות באחריות מזכיר.
חופשות: לתת דגש על פעילות במקום בהתאם להנחיות שתתקבלנה ע"י מערכת החינוך במדינה.
מבצעים מיוחדים: לבדוק את "ניצול המצב" למבצעים מיוחדים לשיפור פני הקיבוץ (שטח פתוח ומבונה).

כספים (כולל הנה"ח):

הנחת עבודה: קיטון משמעותי במקורות, שוק הון בירידה חדה שמצריכים פיקוח הדוק על כלל המערכת.

פיקוח: מעקב צמוד אחרי תזרים המזומנים, יתרות, ותיקי ההשקעות השונים (מנהלת הכספים).

שוטף: עבודה ברמה שבועית מול מנהלי המגזרים.

בקרה: דוחות ברמה חודשית - תמחירי וכספיים באחריות מנה"ח ראשית ותמחירן.

חלוקת דיבידנד בגין 2019:

יחולק ע"פ התוכנית.

מזכירות מצומצמת:

תתכנס בהתאם לצורך ולפחות אחת לשבוע, להערכת מצב ובקרה לקביעת פעולות נדרשות להתאמה עקב המצב.

שלבים והחלטות:

- דיווח לציבור.
- הצגת הנייר ואישורו בפני ההנהלות השונות.
- הכנת תכנית השקעות מעודכנת.
- עבודה מפורטת ואישורה בכל מגזר.
- כינוס הנהלה כלכלית ומזכירות רחבה בהתאם לצורך.
- דיווח על השינויים הצפויים בפני שיחת הקיבוץ.

בתקווה שנעבור את המשבר במינימום נזקים!
המזכירות המצומצמת (רמי, אילן, ענת ושאול)

בית שער הגולן

אבל על מותו של חברנו היקר

יצחק גון ז"ל

ומשתתף בצערם של ניבה והמשפחה

חיילי שער הגולן היקרים,

בעורף או בחזית, במשרד או בשטח המאובק, באוויר, בים או ביבשה, היכן שלא תהיו הלב שלנו איתכם, אוהבים, גאים ודואגים לשלומכם.

כל אחד תורם בדרכו המיוחדת לשלום מדינתנו ולחיים טובים יותר עבורנו.

כאן בבית, בין הרי גלעד והגולן, השער תמיד פתוח לקראתכם.

החיים בימים אלו משונים, הזויים כאילו נלקחו מסרט בדיוני: חדר האוכל במתכונת של TAKE AWAY, בכלבו מדף נייר הטואלט ריק, תושבי "בית הדר" לא מורשים בביקור, הילדים ללא מסגרת חינוכית, צוות צח"י מתכנס פעמיים ביום, ב"מקומי" הודעות כל שעה, ואנשים ספורים בבידוד ביתי.

כל השינויים הנ"ל בתוך הנוף הירוק והיפה שלנו עם הפריחה המשגעת, החופש לצאת לשדות, לנשום אוויר אביבי עם ברחש או שניים גורמים לכל הכאוס הזה להיות יותר נעים ונוח.

התגייסות קיבוצית - הרבה אנשים טובים שדואגים לכל מגזר ציבורי ולכל בעיה,.

חיוך, כיף עם המרפק ומילה טובה הם הדלק שלנו לתקופה הקרובה.

מצ'פרים אתכם בחבילה עם מתוק ומלוח. מחזקים, אוהבים ומצפים לשובכם.

ועדת קשר שער הגולן

3/3/2020

1. אישור תוכנית השקעות 2020

אילן אופיר, מרכז המשק, הציג את תוכנית השקעות לשנת 2020. חברי צוות ההשקעות: עובד גולני, אייל גרונר, אורלי פיצו'טו, ענת לשם, רמי יעקב ואילן אופיר. סך הבקשות שהוגשו לצוות היה בסך של 11 מיליון ₪. תקציב ההשקעות שאושר במסגרת תוכנית המשק לשנת 2020 עמד על 7.3 מיליון ₪. צוות ההשקעות התייחס בכובד ראש לכל הבקשות וניסה לענות על הבקשות הן בקהילה והן בעסקים. הצעת הצוות עומדת בתקציב שאושר בתוכנית המשק. לאחר התייחסויות חברים שנכחו בדיון להצעת הצוות הוחלט להעביר את התוכנית להצבעה בקלפי בשבוע הבא בין התאריכים 10/3-12/3

2. דיווחים והודעות

רמי יעקב סיום קדנציה - רמי, מזכיר הקיבוץ, סיים את הקדנציה לתפקידו ב- 8/2/2020. המזכירות הרחבה מאשרת לרמי להמשיך בתפקידו כמזכיר עד להבאת מודל השינוי להצבעה במהלך חודש מרץ. אם יעבור המודל ברוב הדרוש, יחליט רמי האם יגיש את מועמדותו לבחירה מחודשת בקלפי. בכל מקרה כל תהליך מינוי מזכיר לקדנציה נוספת או להחלפה לא ייערך מעבר לשלושה חודשים (עד לסוף חודש מאי).

רשם: רמי יעקב, מזכיר

לקלוט או לא להיות

עפרה שן

הכותרת אולי קצת קיצונית, אבל היא מבטאת את המצב העתידי שלנו, אם לא נמשיך במבצע הקליטה - נהיה קהילה הולכת מזדקנת ונעלמת.

לאחרונה הוצגה תוכנית הקליטה במסגרת המודל השיזורי האומרת כי מעתה ואילך ניתן להיקלט לקיבוץ רק במסגרת "הקיבוץ המתחדש" ולא לקיבוץ השיתופי.

מי שמעיין בתוכנית ושומע את ההסברים של עורכי הדין יכול למצוא בה הרבה חומות הגנה מפני "סכנת הקליטה". התוכנית מציגה את הנקלטים כציבור שמסכן את הקיבוץ ושמה לפניו חומות ומכשולים.

אנחנו מדברים על זוגות צעירים בשנות ה-30-40, אשר רוצים להיות קרוב למשפחה ולגדל את ילדיהם באווירה הכפרית. לרובם יש כבר מקצוע, אבל הם לא מיליונרים. ההצעה מבקשת מהם לשלם סכום גדול כדי שיוכלו להיקלט, ומחייבת אותם להיכנס לקיבוץ רק במסגרת "הקיבוץ המתחדש" ובשום אופן לא לקיבוץ השיתופי. עליהם לשלם "דמי שימוש" לקיבוץ שבנינו להם.

מי שעקב אחרי הדיון ב"שולחן העגול" האחרון, אולי שמע בחור צעיר שהוא מועמד לקליטה כיום, אשר אמר כי בתנאים אלה שהוצגו בפניו הוא לא יכול להיקלט.

התוכנית המוצגת בפני הנקלטים היא תוכנית של חברה שלא רוצה לקלוט, ורק שומרת על עצמה שחלילה הנקלטים "לא יזיקו" לנו.

מה בעצם עומד בבסיס של המודל השיזורי ?

היות והחברים נחלקים בדעותיהם באיזה אורח חיים הם רוצים לחיות, נאפשר לכל אחד מאיתנו לבחור את מה שמתאים לו, ובכל זאת נמשיך לחיות כולנו באותו קיבוץ. הדבר הוכח כאפשרי, יש מספר קיבוצים שבחרו בדרך זו והם מתנהלים יפה מאוד ובהצלחה.

למה לא נאפשר גם לנקלטים לבחור את אורח החיים המתאים להם, שיחליטו באיזה סטטוס הם רוצים לחיות? ואם במשך הזמן יעדיפו לעשות שינוי - יעברו לסטטוס של קיבוץ מתחדש.

בואו לא נדבר רק בסיסמאות כמה הקליטה חשובה, אלא נפתח את הבית בפני הנקלטים ובעיקר את הלב.

קטעים מהמטעים - מהדורת דרום אפריקה

בן רימר

נכון למועד כתיבת שורות אלה, יום שני 23.3, אני נמצא בבידוד בבניין א, לאחר שביום שישי בבוקר, 13/3, חזרתי מדרום אפריקה, שם השתתפתי בכנס אבוקדו עליו אספר כאן. אני מרגיש מצוין, ללא קצה של קצהו של סימפטום אך אשאר כאן כחוק עד שיעברו 14 הימים. אני רוצה להודות לכל המתעניינים, המעודדים מרחוק (2 מטר, בכל זאת), הבשלנים שדואגים לי לארוחות, לרותם קידר עם הקפה מהסטודיו כל בוקר... הבידוד לא בודד בזכותכם! זו תקופה הזויה ומאתגרת אך בעיני גם עם פוטנציאל גדול לשינוי אמיתי בהרבה תחומים. שנישאר בריאים!

קדימה לדרום אפריקה!

הכנס שאליו טסתי הוא כנס שנתי בעיירה זנין, שאפשר בקלות להגיד עליה שהיא בירת תעשיית האבוקדו של דרום אפריקה. זוהי עיירה הררית וירוקה, כמעט טרופית. שפע הצמחיה והעצים שם הוא אדיר, וכל התנאים שם מושלמים לגידול. פעם אחת כשעצרתי להקשיב לעץ אבוקדו שמעתי אותו גדל, והוא סיפר לי שהוא מאושר.

בעיירה וסמוך לה נמצאים בתי אריזה, משתלות ומטעים של החברות הכי גדולות בדרום אפריקה וכמה מהגדולות בעולם כמו Westfalia, אלסבסטה ו-ZZ2.

הכנס עצמו אורגן על ידי חברת אלסבסטה (Allesbeste), בבעלות משפחת ארנסט. זה הוא כנס מקצועי בסימן הזן מלומה, זן שהתגלה על ידי משפחת ארנסט ודומה מאוד להאס המשווק בכל העולם, עם מספר יתרונות על פני ההאס. בשער הגולן ניטע 400 עצים ראשונים ממנו בסתיו 2020, ונבחן הזמנת כמות גדולה יותר ממנו לנטיעה שלאחר שנת השמיטה. כשאני אומר שהכנס היה בסימן הזן, זה אומר שיש לזן הזה ממש מיתוג משלו, עם תיקים וכובעים וחולצות, כל מה שאתם יכולים לדמיין. כנס שיווק לזן המלומה לכל דבר.

צריך להבין, כי למרות שהכנס אורגן על ידי אלסבסטה שדוחפת את זן המלומה, השתתפו בו באופן פעיל גם מדענים ואנשים מחברת Westfalia, תאגיד ענק שבבעלותו הזן GEM, לכאורה מתחרים. אבל במהלך הכנס לא היו שום ענייני אגו ותחרות, ההרצאות היו שילוב של שניהם, והיה יפה לראות את שיתוף הפעולה בין שתי חברות מתחרות, למען מטרה גדולה יותר - איך לגדל טוב יותר אבוקדו. איפה הם ואיפה ישראל בקטע הזה...

היינו 13 אנשים מישראל וכמה עשרות מכל העולם, בהם מאוסטרליה, מהודו, מצ'ילה ומנמיביה. הכנס היה ברמה גבוהה מאוד, והסוירים המקצועיים עוד יותר. סיירנו במטעים על מדרונות בלתי אפשריים, ראינו שיטות גידול ומרווחים שונים, ניסויים בצפיפויות מטע שונות, ניסויים בהשקיה, מבחני כנות ועוד הרבה דברים מעניינים.

השוני באסכולות הגידול בין ישראל לדרום אפריקה הוא אדיר, אבל בכל זאת למדתי שם המון ולקחתי איתי לא מעט נקודות ששווה לחשוב עליהן אצלנו, עם קצת תעוזה והקצאת קצת משאבים לנסיונות.

ההבדל הגדול ביותר בינינו כמעט לא הוגן: עלות הגידול בישראל לדונם אבוקדו גדולה בערך פי 5 משם. זה מטורף.

עבודה - שכר העבודה היומי לפועל דרום אפריקאי הוא כמעט 40 ש"ח, שזה בערך שכר שעתי ברוטו של עובד תאילנדי. כוח עבודה רב וזול מאוד מאפשר לבצע המון פעולות הכרחיות במטע במקביל.

מים - 1200 מ"מ גשם בשנה = אפשר להשקות הרבה פחות מבישראל. אם פה בעמק אנחנו משקים בכ-1,300 קוב מים לדונם בשנה, שם בערך 300.

אדמה - האדמה שם עשירה מאוד בברזל ומינרלים, כך שהם גם מדשנים פחות מאצלנו. כל ההבדלים האלו יוצרים הבדלים גדולים בהרבה שיטות גידול. עלות העבודה היקרה אצלנו יוצרת שימוש בהרבה יותר מיכון בעבודה, למשל בגיזום המטע, הקטיפה, ריסוסי עשבייה ועוד, אל מול עבודה הרבה יותר ידנית אצלם.

לזכותם ייאמר, שהם לא מפחדים לנסות, וראינו שם כמה שיטות גידול ניסיוניות מעניינות מאוד, בהן שיטות ש"הושאלו" מגידולים אחרים לאבוקדו, כמו גידול שורות צפופות בהדליה או גידול עץ בצורת V עם קונסטרוקציה תומכת בדומה לשיטות מעולם הנשירים.

זה היה מאוד מעורר מחשבה לגבי אופן גידול המטע בשנים הבאות, שאין ספק שחייב ללכת לכיוון מיכון ופחות ידיים עובדות. מצד שני, יש תחומים שלהם הם פחות מייחסים חשיבות בשונה מאצלנו, כמו נושא ההשקיה והדישון. היה מדהים לראות משתלות אבוקדו מתקדמות ומתוחזקות להפליא, וכאשר התפלאתי לראות שאין תשתית השקיה, נאמר לי שהם משקים את הכל עם צינור. כמעט חילול הקודש אצלנו במשתלות, שם הכל מחושב עד לרמת המ"ל שכל שתיל מקבל. שוב - זה ההבדל בעלות כוח העבודה. כל אחד עושה שם רק דבר אחד, יעיל מאוד כשיש הרבה פועלים.

סוירים מקצועיים כאלה הם חשובים מאוד, גם כדי להכיר אנשים חדשים, מגדלים אחרים מהארץ ומחו"ל, וכדי להבין טוב יותר את עולם גידול האבוקדו, עולם גדול ורחב שבו לא כולם עובדים באותה השיטה, וכל אחד לוקח קצת מהשני. הפעם היה תורי. נהנית, לקחתי ונבחן בהדרגה את יישום מה שיכול להתאים אצלנו.

לפני סיום אני רוצה לשבח את הצוות שלי, שבנוסף ל-10 ימי הכנס יחד עם תקופת הבידוד ייצא לו להחזיק את הענף בלעדי כמעט חודש, ועוד בתקופת האביב העמוסה במטע. הכל מתבצע, יודעים בדיוק מה ואיך, ואני משתדל לא להפריע מרחוק...

שי, ישי, רון ו-5 התאילנדים - אין עליכם, אתם תותחים.

היום בו מתה המוסיקה

יעקב כהן

ישבנו בקפה זהבה, ועד שרונה המלצרית החביבה עלינו הגישה את הקפה שיחקנו במשחק שהומצא על ידי הרזון וסופיה בתו. הרזון הוא גיבור ספרו המקסים של אמור טאוולס "גינטלמן במוסקבה", והמשחק הוא פשוט. אתה בוחר לשחק על זוגות מפורסמים או שלישיות מפורסמות או רביעיות, והראשון שלא מסוגל בפרק זמן סביר לחשוב על זוג מפורסם, לדוגמא: רומיאו ויוליה, קיסר וקליאופטרה, ג'ינג'ר ופרד מפסיד את המשחק.

במקרה לא ישב שם אף אחד שגילו פחות משלושים, ולכן אף אחד לא קפץ וצעק: "נועה קירל ויהונתן מרגי", וכך נמנע ממני הצורך להסביר שלא מדובר ב-"so called טאלנטים" שרשמו חמש דקות תהילה בביצה המקומית' אלא במפורסמים אמיתיים שקנו את תהילתם בדם' יזע ומוות. מה שמביא אותי לדון מקלין, שכתב את "אמריקן פאיי" על היום בו מתה המוסיקה, בעקבות מותו של באדי הולי בסוף שנות החמישים. השיר הוא נהדר ודון מקלין הוא טרובדור ענק, אבל אני חושב שהוא קצת מיהר להספיד את המוסיקה.

סוף שנות השישים ולאחריהן שנות השבעים-שמונים הביאו לנו התפוצצות של להקות נהדרות כמו: האבנים המתגלגלות, החיפושיות, הדלתות, המי, קווין, קרידנס קלירווטר, קרוסבי סטיילס, ריי צ'ארלס, אריתה פרנקלין ועוד ועוד - קצרה היריעה וקצר גם זכרוני - לצד מבצעים יחידים ענקים וכותבי שירים כמו בוב דילן וג'וני מיטשל וליאונרד כהן ופול סימון ואחרים. מה יש להגיד? "מדרגות לגן העדן" של המוסיקה.

אחר כך בשנות התשעים המוסיקה גססה עד שנפחה את נשמתה או נכון יותר איבדה אותה. את מרכז הבמה תפסו נשים עם מעט בגדים מבית היוצר של מדונה, שמתמחות בטוורקינג ונראות טוב מאיזה צד שלא תסתכל עליהן עם שמות כמו ביונסה וריאנה וג'יי לו ושקירה, ושירים שדקה אחרי ששמעת אותם לא תוכל לחזור עליהם גם אם חייד יהיו תלויים בכך, אבל בטח תגמור עם הפרעת קשב וריכוז מכל התזזיזיות הזאת. לצידן צצו להקות בנים יפופים, פרוייקטים מהונדסים היטב של חברות מוסיקה ושמנדריקים חלולים כמו ג'יסטין ביבר. אז מי ייגול עפר מעיניכם, ג'ו קוקר וג'ניס ג'ופלין, לדוגמא, זמרי נשמה ענקים ומכוערים שלא ידעו לזוז ולא היו מתקבלים היום אפילו בתור פועלי במה. כנראה שנצטרך להשלים עם כך שכבר לא יכתבו יצירות גדולות כמו "רפסודיה בוהמית" ואחרות, כמו שצריך להשלים עם העובדה (למרות מה שהמדענים אומרים) שהעולם הוא שטוח, הרי אין שום היגיון בעולם עגול לאנשים שטוחים.

מכיוון שאני חוטא לפעמים בהצצה בתוכניות כמו "כוכב נולד" והתחרות לקראת האירוויזיון שהייתה, אני רוצה להגיד לצעירים: אולי המצאתם כמה דברים מועילים וגם הרבה דברים מזיקים, אבל המוסיקה שלכם, בכל העדינות המתבקשת וסלחו לי על הצרפתי, פשוט חרא. כמובן שדיברתי רק על סצינת הרוק והמוסיקה הפופולארית מבית היוצר של האמריקות וזאת חסרת ההרמוניה הנובעת מקשיי הקיום של דור ה-Y או Z (המשלוח מעלי באבא מתעכב, או שירד לי עוקב באינסטוטש), ולא התכוונתי למוסיקה המקומית הנהדרת שממשיכה להיכתב

ולהיות מושרת בספרד ופורטוגל ויוון ובין הצוענים עם גוראן ברגוביץ וגם בישראל ושאר מקומות. טמיר פרידמן אומר לי: "אתה צריך לגלות קצת חמלה ואורך רוח, יכול להיות שבעוד חמישים שנה יגידו שהיו אלה שנים מופלאות למוסיקה הפופולארית ולרוק כמו שלא כל כך קיבלו את החיפושיות בהתחלה". אני עדיין סקפטי ככל שסקפטי יכול להיות סקפטי ולא בטוח שיש לי סבלנות לחכות חמישים שנה, אבל מעבר לכך אני חושב שהעובדה שמישהי מגלחת מחצית מראשה או מקעקעת את זרועותיה עדיין לא הופכת אותה לרוקיסטית בועטת אלא לקצת פחות יפה.

(כותב המאמר הוא חירש למחצה ולא מבין במוסיקה כך שאין צורך לקחת את דבריו ברצינות יתר.)

חספיקורונה

מילים ומנגינה סיגל אשל | שירה: שיר וסיגל אשל

נמאס לי כבר מהמצב	נמאס מהקורונה כבר
קורונה יקרה	מאוד מאוד מאוד
את כמו קרון ממש מוטרף	כל יום עוד מישהו נדבק
אחרי קטר נורא	ועוד ועוד ועוד
אז צאי לנו מהחיים	סגרו את שדה התעופה
ותני קצת לעשות חיים	והבידוד תופס תנופה
בלי סיפורי סוף העולם	ואם יוצא שיעול זעיר
בלי לחרפן כאן את כולם	מיד בורחת כל העיר
ידיים שוב נוכל ללחוץ	
(ובלי עשרים שניות לרחוץ)	נמאס לי כבר מהסיפור
נמאס מהקורונה כבר! די !!!	מאוד מאוד מאוד
	במקום פורים זה יום כיפור
	ואין מה לעשות
	והתרוקן לי המקרר
	ואין בבית כלום יותר
	ריק המדף בשופרסל
	אזמין לי פיצה וחסל

[הרוצים לשמוע הקלטה של השיר יכולים למצוא אותה בפייסבוק של [sigal eshel]

לכוד, אוהב נחשים?

אביב לשם

את הראיון עם ינון לשם על תחביב שהפך למקצוע כמעט - לכוד נחשים - אפתח בגילוי נאות: ינון הוא אח שלי, ואוסיף ואספר שכאשר היה ילד קטן, ינון הוכש על ידי נחש צפע ממין נקבה, ונלקח במצב לא-משהו לטיפול דחוף בפוריה.

אפתח בשאלה שמסקרנת אותי ואני מניח שאת רבים אחרים: אתה לא מפחד להתקרב ככה לנחשים?

אני לא מפחד מנחשים. זה מוזר להרבה אנשים, אבל זו האמת. עם זאת, אני מכיר את הפחד הגדול שיש לכולם. אני רואה נחשים כזוחלים מרהיבים, עם אופי וצבע מיוחדים, עם התנהגות משתנה וזה מסקרן אותי במפגש איתם. לזוחלים יש יחסי ציבור רעים אולי בגלל הסיפור התנ"כי, אבל בעובדה, רוב נחשי ישראל אינם ארסיים. בכל העולם יש רק שבעה מיני משפחות ארסיים, ובארץ ישראל רק אחת - "הצפעים". הרוב לא ארסיים. כבר כשהייתי ילד אהבתי להפוך אבנים בטיולים ולחפש מה יש למטה. אולי ההכשה בגיל 4 על ידי צפע חיסנה אותי מהפחד, והפכה להתרגשות ואדרנלין גבוה בכל מפגש עם נחש.

מעשית אנחנו עוד בחורף, וכבר הוזעקת ללכוד נחשים שהקדימו לצאת.

נחשים הם זוחלים ובעלי דם קר, בחורף הם מורידים את הדופק שלהם ונכנסים ל"תרדמת חורף" עד האביב. כאשר מתחממים הקרקע והאוויר, הנחשים "מתעוררים" משינה ארוכה, מרגישים רעב ולהוטים לזחול לחמם את גופם, למצוא טרף ולהחזיר את האנרגיה לגופם. זה טבעי, כי החלו ימים חמים והנחשים "התבלבלו" וזחלו החוצה.

בשבילנו כל נחש הוא נחש ויש להיזהר ממנו, ואפילו להרוג. איך אתה מתייחס אליהם? מי שלא במקצוע צריך להתייחס בחומרה לכל פגישה עם נחש כאילו מדובר בנחש ארסי, ולפנות מייד לעזרה מקצועית. כך גם אם רק רואים נחש בבית. אבל צריך לדעת שנחש הוא זוחל מוגן, ויש להתייחס אליו בכבוד כמו לכל בעל חיים. כל נחש שאני תופס אני לוקח בכלי סגור ומשחרר באהבה בחזרה לטבע מחוץ לקיבוץ, באזור המחייה הטבעי שלו, שם הוא יכול להמשיך להתקיים. תראה, אני אוהב נחשים, אני אוהב ללמוד עליהם, לחקור את ההתנהגות שלהם בטבע או בשבי, ובדרך הזו להעשיר את הידע שלי עליהם.

יש לך ציוד לכידה כמו שרואים בנשיונל ג'אוגרפיק?

נכון. אני מצויד במוט לכידה מקצועי, ובקור רוח. חשוב לי לציין, שהדבר הראשון שאני עושה באירוע הוא לזהות את סוג הנחש. זה מצריך זהירות, כי אסור להתקרב ולשלוח ידיים, צריך להרחיק מתקהלים, לבודד את המקום, לתכנן איך לסגור על הנחש, איך לדחוק אותו למקום בו אצליח ללכוד אותו בחיים ולהרחיק אותו מסביבת אנשים.

מה אתה מצפה מאיתנו לעשות כשאנחנו רואים או חושבים שרואים נחש בסביבת המגורים?

בבקשה לא למהר להרוג את הנחש. בשנה שעברה היו לא מעט מקרים של נחשים מאוד מיוחדים ונדירים שהגיעו לאזורינו, והרגו אותם בשל פחד וחוסר ידע שהם לא ארסיים, ביניהם "נחש שחור" או "נחש מטבעות", שרואים אצלנו הרבה והם לא ארסיים, או נחש מסוג "חנק" שאני מעביר לרשות הטבע והגנים, עימם אני בקשר תמידי. תראה, אני לא מצפה שאנשים יזהו את סוג הנחש, אבל אם רואים נחש בבית או ליד הבית פשוט תזמינו אותי בהקדם בכל שעה 0523-864228 ואני אלכוד אותו וארחיק מכם.

אני מאחל לכולנו אביב פורח ומהנה, וקיץ יבש מנחשים.

4/3/2020

לכבוד

קיבוץ שער הגולן

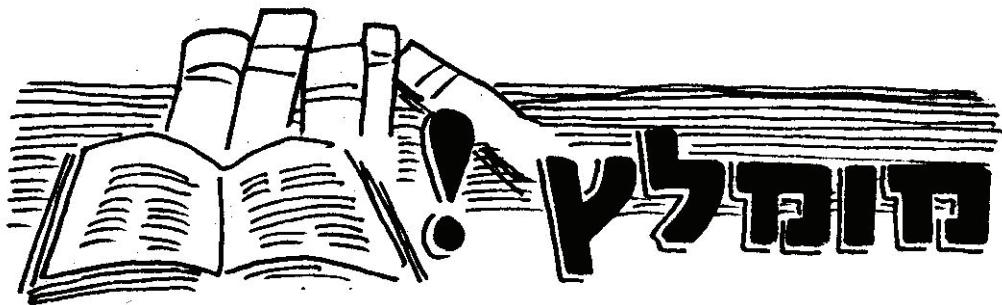
הנדון: הבעת תודה והערכה

ברצוני להביע את תודתי והערכתי, בשמי ובשם הצוות שעבד איתי בבחירות לכנסת ה-23, על קבלת פנים חמה ונהדרת, פינוקים לאורך כל היום כיד המלך, דאגה ואכפתיות.

תודה מיוחדת לגב' חנה הראל, מר יעקב שן ומירב- נאחל לכם בריאות איתנה והמשך עשייה מבורכת.

בברכה-

פנינה שלמה
מזכירת קלפי בבחירות לכנסת ה-23.

כרמלה

"בימים טרופים אלה", בלשון מנהיגינו בעבר, כשפנינה מטילה עלי מגבלות עוד לפני שר הבריאות וראש הממשלה ואני מבלה שעות רבות בבית, הגעתי למסקנה שלמען בריאות הגוף והנפש שלי אני חייבת להתנתק מהחדשות ומהדפדוף האינסופית על הקורונה והפוליטיקה (זאת דבר וזאת כולרה) - סגרתי את הטלוויזיה, ברדיו מתנגנת מוסיקה ואני יושבת בכורסא שלי (כמו גיבור הספר שמיד אמליץ עליו) ופשוט נהנית מקריאה.

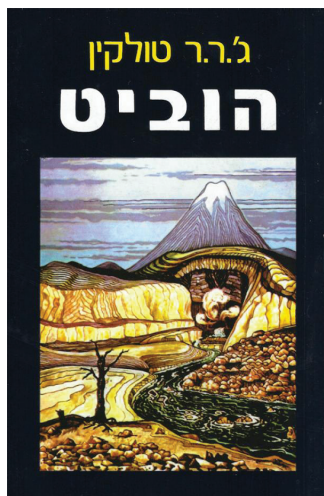
שלושת הספרים שאני ממליצה עליהם שונים מאוד אחד מהשני ואין כל קשר ביניהם. אבל כל ספר שהוא לטעמכם יעשה את העבודה. אפשר להוסיף כוס משקה חם ומשהו מתוק (כן, מתוק ומנחם. מותר לפחות פעם ביום).

לראשון הגעתי בגלל ההצגה של התיאטרון העברי (לפני סגר הקורונה) "לשם ובחזרה" שעסקה בטייסי חיל האוויר וחבריהם בשבי המצרי בכלא עבסייה (1970-1973), שתרגום הספר עזר להם לעבור את ימי השבי. כשחזרתי הביתה אחרי ההצגה הוצאתי מהארון את הספר "הוביט" של ג'ר.ר. טולקין שיצא בתרגום אותם שבויים וחזרתי לקרוא אותו. (אגב, השם הפרטי שמסתתר מאחורי ראשי התיבות הוא ג'ון רולנד רעואל.)

התעלמו מכל מה שראיתם בקולנוע ובטלוויזיה ופשוט תיהנו מסיפור ההרפתקאות בין קוסמים, גמדים, שדונים ודרקונים, שעובר בגינס הוביט, שוחר השלום והנוחיות, כשהוא מסייע לנצח את הדרקון הרע. "הסגנון המקסים, הדמיון וההומור, המתח והפיוט שעשו יצירה זו לקלאסית" (מעטיפת הספר) שצדו את לב המתרגמים בשבי יהנו גם אתכם.

את הספר השני בחרתי במקרה בספרייה שלנו כשחיפשתי ספר קטן ודק לקריאה במרפאה בזמן ההמתנה הממושכת לרופאה. "ארבע רכבות, שלוש חתונות והיעלמות" מאגד בתוכו ארבע נובלות קצרות: נסיעה במסלול מעגלי / אמיל זולא, אדם מאושר / אנטון צ'כוב, הכלה מגיעה אל ילו סקיי / סטיבן קריין והרכבת האבודה / ארתור קונן דויל.

כל אחת מהן פנינה ספרותית אנושית מאוד, כל אחת מהן מתרחשת במסע ברכבת או בסיומו. כולן מסופרות במבט מפוכח ומחויך. אחרי המהפיכה שהכניסו הרכבות לחיי האנשים באירופה נכתבו במאה ה-19 יצירות ספרות רבות המתרחשות ברכבות (לא רק "אנה קרנינה" או "הרצח באוריינט אקספרס"). כאן מבחר מעניין, מגוון ונעים מאוד לקריאה. בכלל הוצאת זיקית מוציאה ספרים מעולים.

ציור הכריכה של הספר הוא של הסופר ג.ר.ר. טולקין

לספר השלישי הגעתי בשל שמו - "המסע המופלא של הפקיר שנתקע בארון של איקאה" מאת רומן פואַרְטוֹלְס (סופר צרפתי). לא מיטב הספרות העולמית, אבל משעשע וקל, מאוד עכשווי, שמשלב ביקורת חברתית ופוליטית בתוך סיפור ההרפתקאות וחשיפת מעשי המירמה של פאקירים מדומים וקוסמים למיניהם. סיומו פחות מצא חן בעיני, אבל מומלץ כמעין משקה שרבט בין מנות כבדות יותר או קינוח טעים. תיהנו!

תולדות ספרים חדש על המצף

הציידת - קייט קווין

https://simania.co.il/bookdetails.php?item_id=997683

סודו של תליון אבן הירקן - קירסטי מאנינג

https://simania.co.il/bookdetails.php?item_id=996580

אל שולחנו של הזאב - רוזלה פוסטורינו

https://simania.co.il/bookdetails.php?item_id=997201

הלב תמיד זוכר - יאן-פיליפ סנדקר

https://simania.co.il/bookdetails.php?item_id=996963

הערעור האחרון - ליעד שהם & יובל אלבשן

https://simania.co.il/bookdetails.php?item_id=997704

ניתן להזמין במייל:

Sifria7504@walla.com או בוטאפ: 052-3864044

דרוש/ה רכז/ת תרבות

לאור בקשתה של אסנת לסיים את תפקידה, אנו יוצאים בפרסום למשרת ריכוז התרבות בשער הגולן. להלן הגדרת התפקיד:

הגדרת העיסוק

- אחריות כוללת לכל תכניות התרבות של הקיבוץ.
- הכנת תוכנית עבודה שנתית להשגת המטרות הקהילתיות.
- יזום פעילות תרבותית בשער הגולן.
- ניהול תקציב התרבות.
- הרכבת צוותי חגים וסיוע לצוותים בכל הנדרש.
- אחריות לציוד התרבות של הקיבוץ.
- עבודה משותפת עם החברים האחראים על תחומים נוספים כגון: הגברה, תאורה, מוזיקה, תנועה ומחול ועוד..
- עבודה בשיתוף פעולה עם מוסדות הקיבוץ השונים.
- אחריות בפועל לביצוע פעילויות פנאי (בנוסף לחגים).

דרישות התפקיד

- נכונות ורצון לקידום התרבות בקיבוץ שער הגולן.
- יכולת ניהול תקציב
- יוזמה
- משמעת עצמית גבוהה
- יכולת רתימת שותפי תפקיד ומתנדבים
- עבודה בשעות לא שגרתיות וגמישות תוך ריכוזי מאמץ לקראת ערבים וחגים.

היקף משרה: 50%

כפיפות: רמי יעקב, מזכיר

בחירה: מזכירות

הרואים עצמם מתאימים ומעוניינים להציע מועמדותם
מוזמנים לפנות בכתב לחדוה במשאבי אנוש טלפון - 0507496314,

תרבות האספסוף - סכנה למדינה

תקציר דברים שאמר סמי מיכאל בטקס הענקת תארים במכללה האקדמית ת"א-יפו

שישה מאפיינים של תרבות האספסוף:

1. צימאון לדמות אב קשוח היודע הכול, למשל: סטאלין, סדאם חוסיין (כל אחד יכול לזהות דמויות דומות מהפוליטיקה הישראלית).
 2. אין אסטרטגיה, יש רק טקטיקה - "מתחיל בבוקר, נגמר בלילה", מגיב ללא מחשבה על התוצאות העתידיות, בניגוד לאיש חושב החוקר סיבות ותוצאות. דוגמא: הטיפול בנושא המים - שאיבת יתר, ללא כל שיקול וחשיבה לעתיד.
 3. אין זכות קיום לאחר, זלזול בשונה, צרות-עין, חוסר סבלנות כלפי השונה או האחר. דוגמא: סיפור הציפור הצבועה של יזיי קושינסקי, שנשארה אותה ציפור, אך משנצבעה - כל הציפורים בנות מינה התנפלו עליה.
 4. השאגה. צועקים כדי לא להגיע לחקר האמת, הצעקה נותנת את התשובה. כך סיפרו פעם, שהיהודים צועקים בבית-הכנסת כדי לא לשמוע את אלוהים... המון מוסת וצועק הוא המון אלים. רעם התופים והמוזיקה הקולנית רוצחים את המילים, מסלקים כל אפשרות של שיחה נבונה. בעל הלוע משתיק את החכם.
 5. רדידות המחשבה. די להקשיב למילות הפזמונים היום, מילים של זבל ללא מסר וללא מוסר הנבלעות במהומת התופים. גם המנהיגים מאמצים סיסמאות נבובות "הם מפחדים! הם מפחדים! הם מפחדים!" - מנטרה ככוח המשתק דעה.
 6. אולי המאפיין החשוב ביותר - החשש מפני כל מה שמסמל המשכיל, האינטלקטואל המכונה בבז "אינטליגנאט". דוגמא מחרידה מימי המהפכה הצרפתית, שבה הוצא לבואזיה להורג, בין השאר, כי "למדינה אין צורך באינטלקטואלים".
- כנגד כל אלה: המשכילים, האנשים החושבים, הם החיץ בין תרבות האספסוף לבין צעידת המדינה לתהום...

שמעה, רשמה והביאה לעלון - כרמלה

פורסם בעלון פסח ט' בניסן תשס"ב 22.3.2002

וכל כך אקטואלי ב-23.3.2020

נפגשו במגרש

מגרש הכדורסל החדש עוד לא נחנך רשמית, אך הוא כבר רוחש פעילות ספורטיבית של ילדים ומבוגרים שמנצלים את מזג האוויר המצויין לשחק ולהתאמן. בתמונה **אלי עמוס** מאמן (קורע!) את קבוצת הכושר "זינוק בעלייה" ביום שני בערב.

בית הכנסת מתחדש

בערב חג פורים נערכה בבית הכנסת שלנו קריאת מגילה בה השתתפו חברים משער הגולן, שכנים ממסדה ואורחים. בית הכנסת שלנו התחדש לאחרונה בשלחנות ובתמונות נאות על הקירות.

האלופים שלנו

בני ובנות הנעורים שלנו לקחו את המקום השני בעגלאידע המסורתית של עמק הירדן שנערכה ביום שלישי 10.3 הם יצאו עם טרקטור שמשך אחריו תיבת נח עצומה שבנו במשך שבועות בכוחות עצמם ממש, רק בעזרת המדריכים (ללא מבוגר מקצועי). לפני היציאה התקבצו מחופשים לפני העגלה וערכו ריקוד מלהיב, אחריו עלו לתיבה זוגות זוגות. הריקודים והפצת מצב רוח טוב נמשכו גם בצהריים ליד במת הסרטים. גאוה גדולה בבני הנעורים שלנו, ותודה **לקרלה** רכזת החינוך החברתי ו**לאביב גיצין** ו**בן סבאג** מדריכי הנעורים.

חג פורים, חג שמח לילדים

כמדי שנה נערך פורים הילדים בחדר האוכל, שקושט מבעוד מועד והיה ססגוני ושמח על ידי המארגנים והורים. קדמה למסיבה תהלוכת הורים וילדים על מדרכות הקיבוץ, שהסתיימה בחדר האוכל, במסיבה הגדולה עם הופעות של בית התינוקות, הפעוטון, הגנים דולב ושקד, וילדי הכיפון. קדמה למסיבה דילמה האם לקיימה כמתוכנן בעקבות הצורך להמעית בהתקהלויות ולצמצם את הסיכוי להדביק או להידבק בוורוס קורונה. הוחלט לקיים את המסיבה לילדי מערכת החינוך שלנו משער הגולן ומסדה, אך לא לאפשר השתתפות של ילדים מחוץ למערכת שלנו. תודה לצוות המארגן: **קרלה ניימרקס, שירה בן-סירה, גלי חפץ, חופית לסקה ואסנת אלה** ולשני המנחים העלויים: **נמרוד זעירא ודני לסקה**.

קורונה עליך, ישראל!

בצל הקורונה אנחנו מוצפים מדי יום (ולפעמים פעמיים ביום) בהודעות של צוות צח"י המסור הדואג לבריאותנו. חברי הצוות שומרים על קשר עם מבוגרים יחידים השוהים בביתם ועוזרים להביא לבתיהם אוכל וכביסה. ואלה חברי הצוות: **רמי יעקב, אילן אופיר, לילי טפליץ, קרלה ניימרקס, שירה בן-סירה, רם אבישר, שלמה אזרזר, עינת אפשטיין ואביב לשם**. צוות הבריאות פועל במרץ, עונה לפנייות החברים ומארגן בעזרת סיגל הבאת תרופות מבית המרקחת. תודה רבה! מעריכים מאוד את מה שאתם עושים. ובהתאם להוראות משרד הבריאות בבית גבריאל בוטלו או נידחו אירועים, אצלנו בוטלו ו/או נידחו כל האירועים המתוכננים החל במסיבת פורים יום הולדת הקיבוץ, סדר פסח וכו'. חדר האוכל סגור לאוכלים ונפתח פעמיים ביום לחלוקת אוכל לבתים, בכלבו הוקצו שעתיים לקניות של מבוגרים מעל גיל 60, בתי הילדים ופעילויות הפנאי נסגרו גם הם - מכינים פעילויות חלופיות. ראו בעלון ההתנהלות בקיבוץ לשנת 2020, שפורסם בעקבות הנזקים הכלכליים של הקורונה. בכל יום מתפרסמים גם עדכונים של המועצה.

איזה יופי של מבצע!

בשבוע שעבר הנעורים הכינו וחילקו הפתעת שי מתוקה עם שני פתקים עליונים. האחד: **"הורים וסבים יקרים, מוגשת לכם בזאת ערכת 'קורונה ביחד בכיף'". אמנם חל עלינו איסור התכנסות - אבל עדיין חשוב לנו לתת רשת תומכת. יחד נעבור את הימים הללו בטוב. מבטיחות עוד ערכות והפתעות בקרוב. צוות 'מכלול החינוך'.**" והשני - מתכוון לעוגיות חמאה מעולות. והשבוע חילקו לנו קלמנטיות (שנתרמו מהמפעלים האזוריים בצמח) עם פתק צבעוני מעוטר **"קצת ויטמין C לעבור את התקופה עם חיוך אמיתית"**. יופי של יוזמה וביצוע, מחמם את הלב.

איזו רוח! איזו רוח!

המיני-סופת רוחות עזות שפקדה את כל המדינה בימים חמישי ושישי (12-13/3) הותירה אצלנו רושם עז ושבעה עצים שנפלו במרחבי הקיבוץ, חלקם על גגות של בתים ומבני ציבור, רובם עצי ברוש ותיקים. הרוחות העזות שברו עוד עשרות רבות של ענפי עצים שנשברו ונפלו ברחבי הקיבוץ. מוקד הרס נוסף היה בבית העלמין שלנו שם נפלו שבעה עצים, רובם עצי ברוש שחלקם גרמו לנזקים. עבודות הפינוי וחיתוך העצים לפני פינויים נעשתה על ידי עובדי הנוי החרוצים, שהזמינו לעזרה קבלן המתמחה בעבודת חיתוך גזם מסוג זה. צוות עובדי הנוי המשיכו בפינוי למכולות הגזם במהלך כל השבוע שעבר, במקביל להמשך העבודה השוטפת של טיפוח הקיים ויצירת פינות חמד חינוכיות נוספות. וזאת ההזדמנות גם להגיד תודה על פינת ישיבה נעימה שהם יצרו ליד המזכירות בין קשתות שהיו בעבר שורשי אוויר.

ובכל זאת אביב

למרות הסערות והגשמים האביב כבר כאן, ולא רק כי לפי הלוח עברנו את יום השוויון ובסוף השבוע עוברים לשעון קיץ, אלא כי מריחים את פריחת ההדרים ובחצר כבר נראים פורחים "עצי חג הפסח" (בוהיניה).

גשם... גשם... גשם...

עברנו את ה-400!!! עד יום ראשון 22.3.2020 ירדו אצלנו 420.4 מ"מ.

בקריצה קלה

ביולוגית חוקרת מספרד:
"אתם משלמים לרונאלדו או למסי מליון יורו לחודש ולחוקר ביולוג אתם משלמים 1,800 יורו. אז תלכו למסי או לרונאלדו שימצאו לכם תרופה..."